

"La veritat sobre la fe és la història més bonica que es pot explicar"

Dij, 10/06/2010 per Catalunya Religió

(Samuel Gutiérrez/Catalunya Cristiana) Sense saber-ho, l'actor i director Juan Manuel Coteló acaba d'inaugurar un gènere audiovisual nou: el document «crístic». La pel·lícula *La última cima*, produïda per Infinito Más Uno, ha aterrat a les sales comercials de diferents ciutats espanyoles amb una història tan apassionant com inusual: la vida del sacerdot madrileny Pablo Domínguez, que el febrer del 2009 va perdre la vida juntament amb una altra muntanyenca al Moncayo. «Aquest documental —afirma convençut el seu director— vol mostrar l'empremta profunda que pot deixar un bon sacerdot en les persones amb qui es creua.»

Què fa que un director de cinema s'embarqui en una pel·lícula documental sobre un sacerdot?

La veritat és que jo no vaig voler ni tan sols conèixer Pablo Domínguez. Durant dos mesos hi va haver una persona que m'insistia que havia de conèixer aquest capellà. Els prejudicis van fer que jo no el volgués conèixer: per què he de conèixer un altre capellà? L'error era aquest: el Pablo no era un altre capellà, el Pablo era un sacerdot bo. El meu amic va insistir-hi tant que vaig acabar per anar-hi i enregistrar una conferència del Pablo a Madrid. La sorpresa va ser enorme perquè aquell sacerdot trencava tots els prejudicis. Era una persona molt simpàtica, molt alegre, se l'entenia quan parlava, era molt profund i, el que em va cridar més l'atenció, va ser la seva servicialitat. En el poc temps que vaig parlar amb ell, em va dir amb una força que recordaré sempre: «Si et puc ajudar en alguna cosa, demana-m'ho.» Després he sabut que això ho deia habitualment i que, a més, ho complia. Després de dotze dies, em vaig assabentar per les notícies d'un accident mortal al Moncayo. Com que sóc muntanyenc em vaig interessar per l'accident, sobretot perquè el Moncayo és un lloc on un no es pot matar. Després de descobrir que un dels dos morts era Pablo Domínguez, la meua primera reacció va ser regalar la conferència de vídeo que havia enregistrat a les persones que van assistir al funeral, que van ser més de 3.000.

Ja pensava vostè en *La última cima*?

No, no, ni pensaments. Jo tenia altres projectes i no tenia cap intenció de fer una pel·lícula sobre el Pablo, però m'equivocava una altra vegada. Vaig entrevistar una persona que l'havia conegut i em va impressionar tant que vaig pensar que exagerava. Vaig fer una altra entrevista i em va passar el mateix. Després d'entrevistar-ne unes quantes em vaig adonar que hi havia una bona notícia per explicar. Per això, en justícia, m'agrada deixar clar que jo no el vaig voler conèixer ni volia fer aquesta pel·lícula. Això no ha estat idea meua sinó que m'ho he trobat.

També he de confessar que n'he gaudit moltíssim i no sé si podré fer cap altre treball que em doni tantes satisfaccions com aquest.

Creu que un producte com aquest, I més en format documental de 82 minuts, enganxarà el públic actual?

L'espectador, en general, el que vol són històries que el commoguin. Tant se val que sigui dibuixos animats, còmic, contes o novel·la... Per això, crec que el gènere documental no és cap impediment per atraure l'interès de la gent. De fet, vam triar el documental per la força de la realitat. La ficció té el risc que el que expliqués semblés ficció, fins i tot encara que estigui basada en històries reals. La última cima és un documental que explica la història real d'una persona, el sacerdot Pablo Domínguez, explicada per persones que no són actors. L'atractiu més gran és la mateixa personalitat del Pablo, que era absolutament fascinant i divertida. Al mateix temps, sent un intel·lectual, era una persona propera i profunda a la vegada, a qui s'entenia molt bé quan parlava de Déu i quan parlava de la vida. En la vida del Pablo, moltes coses semblen de ficció, perquè era una persona tan bona, però tot és real. Amb aquesta història, el nostre objectiu és convidar a la reflexió, tot i que amb molt de respecte envers l'espectador, sense obligar-lo a res... Senzillament presentem la vida del Pablo.

Una vida extraordinària?

No, no, el millor és que la vida del Pablo és absolutament normal. De vegades pensem que la santedat només té a veure amb el que és extraordinari: el martiri, els miracles, el carisma fundacional... El que és extraordinari de la vida del Pablo és que tot era ordinari. El que en destaquen és la seva alegria, el lliurament als altres, l'amor a Déu... Aquesta mena de virtuts és accessible a totes les persones. No es tracta només de fer grans coses. Als que hem fet el documental, la vida del Pablo ens ha transformat en persones més bones, I esperem que amb els espectadors també passi això.

Com aconseguíu mantenir la tensió dramàtica durant 80 minuts?

En aquest cas, no ha estat difícil. Tenim 26 hores enregistrades i han hagut de quedar fora coses molt boniques. Aquesta ha estat la dificultat més gran, ja que la tensió dramàtica es manté per ella mateixa gràcies a la gran força del testimoni. En un món com el nostre, amb tants estímuls i tanta pressa, el repte de la nostra proposta és que als cinc primers minuts l'espectador canviï el xip i obli el rellotge. Es tracta de canviar el ritme: no es tracta de córrer, sinó de passejar i contemplar el paisatge.

No és gens habitual una proposta com la seva, se sent una mica rara avis dins del sector?

No, especialment, perquè el desig de qualsevol narrador d'històries és explicar la història que ningú no ha explicat. Fa 20 anys que faig televisió i cinema i sempre he tractat de contar històries que a mi m'hagin commogut. Confio en el meu gust per compartir-ho amb l'espectador. I per a mi són molt més enriquidores les històries de gent bona que les de gent dolenta. M'agraden les històries d'aquests herois quotidians i anònims dels quals el món està ple i als quals tan sovint els mitjans de comunicació no fan cas.

La seva és una aposta des de la fe, amb motivacions evangelitzadores, o senzillament creu que és una mena de producte amb possibilitats comercials?

Fins fa quatre anys no m'interessava gens cap tema relacionat amb la fe com una cosa narrativa. Però avui això ha canviat. Arran d'un documental que em van encarregar sobre màrtirs de València als anys trenta, vaig descobrir que els temes de la fe són apassionants. Per això ara puc dir que no hi ha res que m'interessi més que la fe com a argument. I quan parlo de fe no em refereixo a una cosa intel·lectual, especulativa, sinó al fet d'enamorar-se de Déu. En els darrers anys, després de conèixer moltes persones converses, he descobert que no hi ha un motor de canvi personal per al bé més potent que la confiança en Déu. En l'amor a Déu he descobert una gran font de pau, de serenitat, d'alegria, de fortalesa, de generositat... Hi ha coses que t'omplen molt, com en el meu cas la naturalesa, però no t'aporten el que t'aporta Déu. Quan fiques Déu en la teva vida quotidiana, el canvi és espectacular.

Aquesta no és la imatge que molta gent té de la fe...

Molta gent parla de Déu sense haver-lo experimentat. Els seus referents acostumen a ser els que surten als mitjans de comunicació, que, d'altra banda, no acostumen a ser gens positius. Si jo hagués rebut la informació que rep tanta gent sobre la fe, l'Església o els sacerdots, estic convençut que seria un enemic actiu de l'Església. La cosa canvia completament quan comences a tractar amb un Déu que és persona viva i propera. Per això jo crec que no hem de discutir sobre Déu, sobre la fe o sobre l'Església, sinó que cal convidar-los a plantar-se en una església i preguntar davant del sagrari: «Ets aquí?» Si Déu no hi és, no perden res, però, si hi és, Déu té tantes ganes d'entrar al seu cor, que hi acabarà entrant...

La productora Infinito Más Uno va en aquesta clara línia evangelitzadora?

Sí, volem explicar la veritat de la fe i de la vida cristiana, d'alguna cosa que autènticament redimeix l'home. Estem convençuts que no hi ha una història més bonica per explicar que aquesta. L'amor de Déu és l'única cosa que omple completament i dóna sentit al sofriment, a les dificultats, al perdó... Tot això cal explicar-ho! Jo no concebo avui la meva vida de cap altra manera, sinó explicant aquestes històries. Necessito explicar-ho, és el que em dóna vida.

Precisament un altre projecte interessant de la productora és la sèrie documental Conversos...

Aquesta sèrie documental és un recorregut pel món en el qual presentem persones que, estant als antípodes d'una vida religiosa, descobreixen la veritat del que és una relació amb Déu i canvien. Hem entrevistat el cap d'una banda de delinqüents de Medellín que avui és sacerdot, una empresària xinesa budista que avui és catòlica; una persona de la maçoneria que avui visita les presons mexicanes parlant de Jesucrist... Els tòpics es trenquen per a aquestes persones quan descobreixen que Déu els estima personalment tal com són, no com podrien ser. Déu no ens exigeix que siguem bons per estimar-nos, sinó que ens estima perquè Ell és bo... Són històries precioses amb un missatge clar: Déu no decep mai.

Cap altre projecte interessant?

Sí, també treballem en un projecte molt ambiciós: un llargmetratge de ficció sobre la vida de Tim Guenard, que va ser campió nacional de boxa a França, i l'autobiografia del qual, que recomano vivament, es titula Más fuerte que el odio.

Samuel Gutiérrez. Text publicat a [Catalunya Cristiana](#).